

KIS LAP

.. BELEPETT GIZIKE .. SZÉP KARÁCSONYFÁVAL (Lásd a 405. lapon.)

26. szám. — 1879. Ara negyedévre 1 frt 40 kr.

XVII. kötet.

őzeledik, hog
ir tízedik é
esi örömmel
an ember ére
Mert fényes
ermekvilágná
dő elterjedés
egész magya
smeri kis hín
ég biztosabba

olt: a magyar
adoskodni fog
b érdekesebb
A7 új kötetben

, még az eddig

szák s maguk-

komoly rajzok
nyenek, találós

u megint együtt
Forgó bácsi.

megrendeléseit
vedjen.

kr.

kr.

kr.

KIS LAP» kiadó-
tézendők.

ó-hivatala.

z., Athenaeum-építé
ai részv. társulat.

EGY KARÁCSONYFA TÖRTÉNETE.

— Beszélyke. —

MAGAS hó borította a földet s Andor, jó melegen öltözve, nagy buzgalommal dolgozott az udvaron egy nagy hó-baba építésén. Épen segítségre lett volna szüksége, mert már magasan, a fejénél dolgozott. Boszusan dörmögé:

— Ejnye, hol kóborol megint az a Gizike! Nem hogy segítene kissé! Szeretnék még estig elkészülni. Ott jön ni! Bizonyosan megint a faluban járkált. Gizike! Gizi! Jöjj ide, hamar! Adogass föl nekem havat!

Gizike, egy kedves, göndör haju, tizenkét éves leányka, csakhamar ott termett bátyja mellett és segített neki a hó-baba építésében, de úgy látszott, mintha ma nem találná benne olyan nagy örömét, mint máskor. Még Andornak is feltűnt.

— Hát téged mi lelt, hogy olyan szomorú képet csinálsz, mintha a fogadat huznák? Csak nem vagy beteg?

— Nem, nekem nincs sem mibajom, felelé Gizike; de nagyon elszomorított, amit épen az imént láttam.

— És ugyan mit láttál olyan borzasztót? Hiszen Terka néniéknél voltál, ugy-e?

— Ott voltam... de hazajövet benéztem szegény Boris asszony házába... oh, szegények, milyen szomorú állapotban vannak! Boris asszony még mindig súlyos betegen fekszik.

— No, hiszen majd meggyógyul, mondta multkor az orvos apácskának, hallottam.

És ezzel Andor megint nagy buzgalommal csinálta a hó-baba orrát, nem igen törődve a mások bajával. De Gizike nemsokára ismét megszólalt:

— Tudod-e Andor... gondoltam valamit...

— No's halljuk, mit?

— Nemsokára karácsony lesz...

— Az már igaz. Egy hét múlva karácsony lesz. Hát aztán?

— Hát azt gondoltam, hogy karácsonyra régóta gyűjtögetjük zsebpénzünket... szerezhethetünk egy kis örömet azoknak a szegény embereknek...

— Hja, az nem lehet... tudod, hogy én egy szép nagy festékes ládát akarok venni magamnak, arra gyűjtögetem a pénzemet már két hónap óta.

— Akkor hát be kell érniök azzal, amit én adhatok nekik, szólt Gizike kissé busan.

Andor kedvetlenül hagyta abba a hó-baba építését s Gizikéhez fordult, mondván:

— Szeretném tudni, mért kellene épen neked odaadnod minden pénzedet? Miért nem kérnek mástól segítséget, olyantól, akinek van?

— Oh, ők nem kértek tőlem és mástól sem... Tudod, hogy szegény Boris asszony özvegy, de azért szépecskén megélt gyermekeivel, míg egészséges volt, dolgozhatott; de most már hat hete beteg. Leánya Mariska alig idősebb nálamnál s most ő végez mindent a háznál, ami bizony elég munka, mert négy kis testvére

van! bá
sokkal i
de hát :
kap. És
megélni
lojni, se

—
is segiti

—
mert ap
ségért, t
hat. És
hiszem,
szeretné
rezni. T
dolgot,
rágnál.

— An
työrész
fütyült,
a füléb
végre a

—
egyszer
valami
tani sz
épen a

—
tam és
nom ké

—
most r
apácsk
tot kap
nyim
apácsk

—
mosoly
dolgot

van! bátyja pedig, a Marcsi, aki nem sokkal idősebb, mint te, dolgozik pénzért, de hát az ilyen gyerek még nem sokat kap. És mégis ebből kell mindnyájoknak megélniök, mert nem akarnak ám sem lopni, sem koldulni, becsületes emberek.

— Tudom, tudom, de hiszen apácska is segíti őket.

— Igen, csakhogy az nem lehet sok, mert apácskához igen sokan jönnek segítségért, tehát meg kell osztania, amit adhat. És így szegény Mariskák bizony, azt hiszem, csak száraz kenyéren élnek s ezért szeretnék én nekik valami kis örömet szerezni. Te sem vennéd oly könnyedén a dolgot, ha egész nap csak száraz kenyeret rágnál.

Andor csak vállát vonogatta és füttyörészve ment a ház felé; de akárhogy füttyült, az a »száraz kenyér« szó mindig a fülében csengett, addig-addig, mig nem végre atyjához ment és így szólt:

— Kedves apa, ugy-e azt mondtad egyszer, hogy ha jól fogok gazdálkodni s valami hasznos célra meg tudom takarítani zsebpénzemet, akkor kapok tőled épen annyit, amennyit megtakarítottam.

— Ugy van, kedves fiam, azt mondtam és szavamat meg is tartom. Csak tudnom kell, mire szántad a pénzt.

— Oh, azt majd megmondom, de most még titok! Csak annyit mondok, apácska, hogy a jövő héten három forintot kapok, mert nekem magamnak anynyim lesz ... és tudom, kedvére lesz apácskának, amire szántam.

— Jól van fiauskám, szólt az apa mosolyogva, majd meglátom, micsoda okos dolgot főztél ki.

— Oh, nem én főztem ki, hanem Gizike ... de ezt sem szabad még elárulnom.

Ezzel Andor szaladt Gizikéhez és sokáig sugdostak, tervezgettek s mikor már, úgy látszik, készen voltak, kimentek a kertbe, hol pedig a nagy hóban épen nem volt kellemes a sétálás. Egy kis fenyőligetnél álltak meg s Andor egy szép egyenes fenyőfácskára mutatva, így szólt:

— Nézd, ez épen jó lesz; emlékszem, a kertész egyszer azt mondta, hogy ezt számunkra nevelte karácsonyfának ... de hát nekünk az már nem kell, ugy-e? Mi már nagyok vagyunk az effélére s ha megkérjük apácskát, bizonyosan megengedi, hogy csináljunk a fával, amit akarunk.

A napok gyorsan multak s megjött a szép karácsonyi ünnep előestéje is. Mindenütt vidáman készültek e kedves órákra, csak a szegény Boris asszony házában nem. A szegény anya az egyik szobában betegen feküdt s busan gondolt arra, mily szomorú karácsonyuk lesz az ő gyermekeinek, mennyivel másképp volt egy esztendővel ezelőtt! Akkor még élt az apa, a derék, szorgalmas iparos és az egész család, bár szerényen, egyszerűen, de boldogan ünnepelte a karácsonyt; most szomorúan esőnd uralkodott a házban, még a kisebb gyermekek is egymáshoz simulva, halkán suttogtak. Nem volt kedvök zajogni, játszani, mert dideregtek s a szoba bizony alig-alig volt kissé megfűtve, nem telt ám pénz fára! A másik szobában Mariska ott ült legkisebbik testvérkéje bölcsője mellett s mig ezt lábával ringatta, azalatt szorgalmasan varrogatott. (Lásd a képet a 404. lapon.)

Nem mondom, hogy Mariska is nem gondolt affélét, mint szegény beteg anyja. Nem saját magára gondolt, mert magát már egészen öregnek képzelte, hanem gondolt kicsi testvéreire, kiknek ugy szeretett volna valami örömet szerezni! de hiába, nem lehetett, nem volt miből. Marczy nemsokára hazajön ugyan és hoz egy kis pénzt, heti keresményét, de ez szükséges a mindennapi kenyérré s örülniök kell, hogy leg-
alább erre jut.

A kicsinyek egymás közt szintén a karácsonyról, a Jézuskáról sutogtak. Azt ők még nem igen értették, milyen szegénységben élnek, nem tudták, milyen nehezen keresi meg számukra Marczy és Mariska a mindennapi kenyeret; ők várták, hogy a Jézuska majd hoz nekik is valamit, hiszen jól viselték magukat.

Csak Juliska, ki már nagyobbacska volt, gyanakodott, s mikor Marczy nemsokára hazajött, így szólt hozzá:

— Ugy-e, ma van az, mikor este a Jézuska ajándékot szokott hozni a jó gyermekeknek?

— Az ám, ma van az, szólt Marczy kissé megzavarodva.

— És mit gondolsz . . . eljön-e majd hozzánk is?

Már erre nagyon meg volt Marczy akadva a felelettel; vakargatta a fejét és végre így szólt:

— Már bizony mi tagadás benne, én nem hiszem, hogy legyen belőle valami. Én szívesen hoztam volna nektek valamit, de lássátok, nem lehet, mind hiába. Aztán nem is olyan nagy baj az. Vannak még szerencsétlenebb emberek is, mint mi. Mert hát mondjátok, volt-e olyan nap, hogy éheztek volna?

— Nem, az nem volt.

— No lám, pedig sokan vannak ám, akik éheznek. Hiszen nem mondom, hogy valami nagyon kopik a fogunk zsiros pecsenyékben . . . bizony nem is emlékszem, mikor volt sült az asztalunkon; de hát a nélkül is meglehet élni. És ami kevés fölösleges pénzünk

MARISKA . . . VARROGATOTT. (Lásd a 403. lapon.)

van, az szükséges orvosságra édes anyánk számára. Már most mondjátok, mit akartok, mert épen megyek be a városba: hozzak nektek holmi nyaláncságot, vagy hozzak anyánknak orvosságot?

Ezt kár is volt kérdezni, mert a jó gyermekek közül egyiknek sem jutott eszébe, hogy valami nyaláncságot kívánjon, mikor a szegény mamának orvosságot szükséges. A derék Marczy tehát, ki pedig

még mag
nal utna
városkáb
hon lesz.

Aliq
előtt val

— I

A

mert az

az ajtó e

lette ped

-- Ittl

czi? — k

— Ni

tére ha

Mariska

— I

van . . .

gyermek

tudnád

elkülden

szobába

— O

mehetne

baba, a

kám fek

hát mié

— M

dod. Csa

san, ami

járt, ho

Ma

nem sok

rat s o

Mariska

—

Gizike,

kis örö

szomor

még maga is jóformán gyermek volt, azonnal utnak indult az alig félórnyira fekvő városkába, ígérve, hogy estére ismét itt-hon lesz.

Alig távozott Marcsi, mikor az ajtó előtt valaki megszólalt:

— Mariska! Jőjj ki!

A leányka hamarjában rá nem ismert az idegen hangra, de azért kiment s az ajtó előtt ott találta Andor urfit, mellette pedig egy nagy kosarat.

— Itthon van Marcsi? — kérde Andor.

— Nincs... de estére hazajön, felelé Mariska.

— Nagyon jól van... hát a többi gyermekeket nem tudnád egy kis időre elküldeni, vagy másikk szobába zárni?

— Oh igen... átmehetnek abba a szobába, a hol anyácskám fekszik... de hát miért?

— Majd megtudod. Csak tedd gyorsan, amit mondtam... aztán jőjj ki mindjárt, hogy bevigyük ezt a kosarat.

Mariska csodálkozva sietett be s nem sokára ismét kijött. Bevitték a kosarat s odabent aztán Andor kibontotta és Mariska nagy bámulatára így szólt:

— Nézd, Mariska, én és a hugom, Gizike, azt határoztuk, hogy szerzünk egy kis örömet olyanoknak, akik különben szomoruan töltenék a karácsony-estét.

Tudjuk, hogy ti most nem épen jó sorsban vagytok, engedd meg tehát, hogy kis testvéreidnek jó estét szerezzünk.

Mariska szemei könybe lábadtak s alig tudott szavakat találni, hogy a derék Andor jóságát megköszönje. Aztán hozzáfogtak a kosár kiürítéséhez. Ekkor volt ám csak oka bámulni. Volt abban a kosárban jó sült, alma, narancs, cukros sütemény és még sok más. S még ki sem rakták mind az asztalra, mikor megnyilt

az ajtó s belépett Gizike, kezében szép kis karácsonyfával, (Lásd a képet a czímlapon.) utána pedig az öreg komornyik egy nagy csomaggal; Gizike nem sokat magyarázgatott, hanem így szólt:

— Hamar, Mariska... terítsd meg ezt a kisebbik asztalt, ezen állítjuk föl a karácsonyfát s alája rakjuk az ajándékokat. A nagy asztalon pedig teríts va-

UJJONGVA FOGTÁK KÖRÜL A KARÁCSONYFÁT.

(Lásd a 406. lapon.)

csorára.

A jó Mariska alig tudott magához térni ámulatából, azt hitte, hogy csak álmodik. De Gizike, Andor meg az öreg komornyik szaporán segítettek s az egyik asztalon pompás vacsora volt föltálalva, a másikon pedig sok apró gyertyácskával ott ragyogott a karácsonyfa. Épen elkészültek, mikor léptek hallatszottak.

— Ez Marcsi! szólt Mariska.

— Akkor hát bocásd be most már a kicsinyeket is, szólt Andor.

Marci meg a kicsinyek egyszerre léptek be s bizony nem tudom, melyikök bámult inkább. A kicsinyek ujjongva fogták körül a karácsonyfát. (Lásd a képet a 405. lapon) s persze meg voltak győződve, hogy a Jézuska járt itt. Marci természetesen azonnal látta mi történt s könynyezve mondá Gizikének és Andornak:

— Isten áldja meg jószágukért.

Azután következett az ajándékok kiosztása; mindenki számára volt valami, a kicsinyeknek játék, Mariskának, Marcinak és beteg anyjuknak pedig minden-

féle hasznos tárgy, sőt egy kis tárcza is néhány forinttal.

Vége-hossza nem volt az örömnök. Hát még mikor a pompás vacsorához ültek! Gizike és Andor egészen boldogok voltak, mikor látták, milyen boldoggá tették a szegény családot; alig tudtak megválni az örvendezőktől s mikor végre haza mentek, Andor hosszas hallgatás után így szólt:

— Tudod-e, Gizike, hogy ez nagyon szép gondolat volt tőled. Soha sem voltam oly boldog, mint ma este s ezt neked köszönhetem!

KARÁCSONYKOR.

Oda künn a tájon süvölt a téli szél,
A fölkaavart hóval vad, szilaj tánczra kél;
A meleg szobában van öröm és lárma;
Hogy ne volna? Hiszen Karácsony van már ma.

Fenn a karácsony-fán száz gyertyácska fénylik,
Kis fiú leányka nagy ujjongva nézik;
Övék a játékszer mind a mi a fán van,
Jó mamája szeme uszik öröm-árban.

Fölkiált a fiú: »Be szép kard meg puská,
Nem is hozta azt más, mint a kis Jézuska.
Hugomnak is hozott játékot, egy serget —
Vele kis szívünknek nagy örömet szerzett!«

S amint így javában ujjongnak, örülnek,
Szülőik szemükből egy könnyüt törülnek,
A kedves kis család boldog . . . de ni, mi ez?
Künn az ablak alatt mi köhintés, mi nesz?

Mig be
Kivül
Torko
»Egy

Hogy
Megje
»Apró
Egyet

A hár
Jó, vi
Meleg
Most

Míg benn a kicsinyek ugrálnak, örülnek :
Kívül kis gyermekek torkot köszörülnek
Torkot köszörülnek s rázendítik szépen :
»Egy szép arany csillag gyult ki most az égen !«

Hogy szent éneküket elvégezték hárman,
Megjelent az atya a ház kapujában :
»Apró fagyos szentek, belől kerüljetek,
Égyetek, igyatok ! Velünk örüljetek !«

A három kis gyermek bement a szobába —
Jó, vidám tűz lobbant az öblös kályhába.
Melegedtek, jól is laktak ott egy végbe,
Most született Jézus nagy dicsőségére.

A BÜVÖS TÜKÖR.

— Beszélyke. —

(Vége.)

— Igen, csak hogy ezt mások nem tudják, felelé Lajos busan. Hallottad, mikor az igazgató azt mondta, hogy én csak kérdésből pályáztam, de nem tanultam igazán, mert különben épen olyan jól elkészültem volna, mint te. És ha ezt megírja a mamának, mit gondolnak rólam otthon !?

Ernő nem beszélt tovább, hanem az igazgatóhoz sietett s nyíltan elmondta, hogy Lajos is dicséretet érdemelt.

— Én csak azért készülhettem el jobban, mert éjjel is dolgoztam, de ő ezt nem bírta.

— Oh, az egész más! szólt az igazgató. Te tilos dolgot cselekedtél s így nem igaz uton jutottál a kitüntetéshez.

Ernő egy pillanatig kissé szomorúan gondolkozott, de aztán őszinte hangon mondá:

— Hiszen én le is mondok a jutalomról, legyen a Lajosé!

Erre meg az igazgató esett gondolkodóba s végre így szólt:

— Amit most tettél, az nemes szivre mutat. A jutalom tied marad, de majd a mai lecke alatt Lajos is dicsérő elismerést kap.

Ernő sietett Lajoshoz a jó ujsággal s nagyon meglegedettnek érzé magát, mintha valami igazságtalanságot háritott volna el. Milyen jó volt, hogy hallgatott a bűvös tükör intésére! Ha mindig így hallgatott volna rá, mindig meg lehetett volna elégedve magával.

(Folytatása a 410. lapon.)

NÉGEREK KARÁCSONYA. (Lásd a 414. lapon.)

(Folytatás a 407. laphoz.)

Épen e napon Lajos levelet kapott mamájától, aki tudára adta, hogy a kisebb gyermekek himlőben fekszenek, őt tehát nem hozhatja haza az ünnepekre, ott kell maradnia karácsonyra is az intézetben.

Szegény Lajos egészen elhült e rossz hírre. Valamennyi pajtása haza megy, csak ő egymaga maradjon itt! A többi fiuk sajnálták s Ernőnek eszébe jutott, hogy az ő szülei talán megengednék, hogy Lajost magával vigye a szünnapokra; de Ernő nem igen szerette játszótársul a csöndes, szelid Lajost, azért tehát biztatta magát, hogy jobb lesz erről nem is szólni. Pedig megtudhatta volna könnyen, szabad-e magával vinnie Lajost, mert Ernő szülei alig negyedóránnyira laktak, tehát az izenet hamar megjött volna.

A fiuk már mind elutaztak, Ernő maradt utolsónak s mikor ő is indulni készült, Lajos könnyezve mondá:

— Oh, milyen szomorú karácsonyom lesz nekem! Egészen magam leszek, még az igazgató ur is elutazik, csak az öreg szolga, az az örökké dörmögő János lesz itthon! Azt sem fogom tudni, mit csináljak!

— Igazán szomorú dolog, felelé Ernő, szeretném, ha segíthetnék rajtad, de nem tudok!

E pillanatban Ernő ismét látta magát a bűvös tükörben, még pedig ijesztő rut arccal. De nem akart hallgatni az intésre, sietett a kocsihoz és nemsokára otthon is volt!

Volt ám otthon öröm! Kisebb testvérei körülfojták; megbámulták a jutalmazott híres diákok; de szülei is meg vol-

tak elégedve, örültek s az apa így szólt:

— Nagyon derék dolog, kedves fiam. És most én is megjutalmazlak. Kivánj valamit s ha csak lehet, teljesítem.

A bűvös tükör ismét ott lebegett Ernő szemei előtt s látta benne Lajost, amint az intézet egyik üres szobájában egymaga szomorkodik és unatkozik. Segy titkos hang ezt sugta: »Most már nem mondhatod, hogy szüleid meg nem engedik; mert akármit kérsz, teljesítik«.

De Ernő megint nem akart hallgatni az intésre. Rég vágyott már egy szép új rajzkészülékre, mert ügyesen tudott rajzolni s régi rajzeszközei már kissé rozszak voltak. Most megkaphatja . . . majd bizony lemond róla csak azért, hogy Lajos vigabban töltse az ünnepet. Megmondta tehát mit kíván s az apa így felelt:

— Jól van, kedves fiam. Holnap ugyanis berándulok a városba, megveszem.

Ernő aztán ment játszani s igyekezett vigán mulatni, ami persze sikerült is, mert bizony nincs olyan diák, aki boldog ne volna, mikor a szünnapokra haza kerül. Mulatott tehát, de maga sem tudta, mi lelte . . . néha hirtelen abba-abbahagyta a játékot s mindig újra az jutott eszébe, valjon mit csinál most Lajos?

Másnap reggel a kocsi befogott a szánba. Ernő látta, hogy apja már indulni készül. Nem volt nyugta s hirtelen elszánta magát.

— Kedves apácska, ha szabad volna, én is bemennék a városba . . . meglátogatnám egy pajtásomat az intézetben.

— Ha kedved van, velem jöhetsz, fiam.

Az
kiván
lenni a
dott, E
a szán
Mielőtt

—
bácsiék
hamar
lunk h

E
Olyan
most!
tak a
zajátó
tei az
az öre

—
szolgá

—
Ernő

már
hogy

—
nap
felé

És
hogy
kérd
róla

—
azt
nem
Fer
meg
sár

Az apa azt hitte, hogy Ernő azért kíván vele menni, mert maga is jelen akar lenni az ajándék vásárlásánál. De csalódott, Ernő alig várta, hogy leugorhassék a szánról és szaladhasson az intézetbe. Mielőtt elváltak, az apa így szólt:

— Én megyek dolgaimra, aztán Feri bácsiéknál foglak várni, vagy ha te jössz hamarabb oda, te várj meg. Onnan indulunk haza.

Ernő sietett be az intézeti épületbe. Olyan csöndes, olyan idegenszerű volt ez most! Máskor mindenfelé visszahangzotak a folyosók, szobák a virgoncz fiuk zajától; most tompán kongtak Ernő léptei az üres falak közt. Gyorsan benyitott az öreg János szobájába.

— Itthon van Lajos, ugy-e? kérdé.

— Bár itthon volna! felelé a vén szolga sajátságosan szomorú hangon.

— Az Istenért, mi történt? kiáltá Ernő ijedten.

— Ha én azt tudnám! felelé az öreg, már az is érne valamit! Épen az a baj, hogy azt sem tudom, mi történt vele!

— De szóljon hát, hol van Lajos?

— Mondom, hogy nem tudom! Tegnap itthon unatkozva üldögélt, végre este felé kiment, azt mondta, sétálni megy... És többé nem jött vissza! Bizony félek, hogy valami szerencsétlenség érte! Már kérdezősködtem mindenfelé, senki sem tud róla semmit.

Ernöben elhült a vér, hamarjában azt sem tudta, mi tevő legyen. Utoljára nem tudott okosabbat gondolni, mint hogy Feri bácsiékhöz megy, bevárja atyját és megkéri, tegyen valamit Lajos föl kutatására. És amint az utcán végig ment,

folyton szemei előtt lebegett a bűvös tükkör, mutatva neki egy vérben ázó fiu alakját, amint fájdalmasan sohajt és jajgat.

Izgatottan, majdnem sirva ment föl Feri bácsiékhöz s alig győzte bevárni atyját. Az ablakból leste s már a lépcsőn elébe szaladt, gyorsan elmondva, a mit tudott és amit atyjától kérni akart. Az apa nyájasan felelé:

— Szívesen megteszek a szegény fiuért, amit tehetek, annál inkább, mert azt hiszem, már tudom is, hol kell keresnem.

— Hogyan? Tudod? szólt Ernő bámulva.

— Tudom. A kereskedő, kinél vásároltam, mellékesen elbeszélte, hogy tegnap valami szerencsétlenségnek kellett történni, mert egy családhoz, mely vele egy házban lakik, egy idegen fiut hoztak be eszméletlen állapotban s az a derék család szivességből ápolja. Ez alkalmasint a te Lajos pajtásod.

— Oh Istenem! siessünk oda!

Nem sokára oda értek és csakugyan Lajos volt a beteg; sápadtan, bekötözött fejjel ült egy karos székben. Nagyon megörült, mikor Ernőt meglátta s messziről kiáltá feléje:

— Oh, ne féljetek, már jobban vagyok!

A magyarázatokból aztán hamar kiderült, mi történt. Lajos, egymagára maradván az intézetben, busult, unatkozott s végre, mikor már épenséggel nem tudott mit csinálni, kísétált a tóhoz, ahol vigan folyt a korcsolyázás. Ő maga gyöngé, félénk fiu lévén, nem korcsolyázott, csak ott álldogált, mikor egyszerre

valami vigyázatlan korcsolyázó nagy erővel beleütközött és elbukatta. Sokan nevettek rajta, mert a jégen lepottyanni nem ritka dolog; de Lajos nem kelt fel többé... sulyosan megütötte fejét és elvesztette eszméletét. Egy derék ur, látva a bajt és azt is, hogy senki sem törődik a szerencsétlen fiuval, végre kocsit hozatott és magával házába vitte.

Ernő atyja meghatottan hallgatta ez egyszerű történetkét, aztán így szólt:

— Semmi baj sem történt volna, ha én tudom, hogy Lajos egymaga maradt az intézetben. Ernővel kijöhetett volna hozzánk.

Ernő fülig pirult, majd sápadt lett, de végre elszántan és őszintén szólt:

— Oh, bocsássatok meg nekem... én vagyok oka. Én tudtam mindent, gondoltam is arra, hogy Lajost magunkhoz hívjuk, de aztán inkább törekedtem a magam hasznára és multságára. Nagyon, nagyon megbántam!

Az apa jó ideig komolyan nézett Ernőre, aztán így szólt:

— Valóban, nagyot hibáztál; elmulasztottál jót cselekedni, mikor tehetted volna. De hiszem, hogy beláttad hibádat s őszintén megbántad. Most azzal tesszük jóvá, hogy Lajost magunkkal visszük s igyekezni fogsz, hogy az ünnepet kellemessé tedd számára.

Ugy is lett. Lajos másnap már egészen fölüdült s Ernővel aztán olyan vidám karácsonyt töltöttek, hogy sokáig megemlegették. És Ernő megemlegette még azért is, mert e naptól fogva mindig hallgatott a bűvös tükör intésére.

És mi az a bűvös tükör? Remélem, kitaláltátok. Nem más az, mint a lelkiismeretünk, mely mindig megsugja, megmutatja nekünk, mi jó és helyes s csak akkor lehetünk igazán boldogok, ha intésére hallgatunk.

A KIS FERIKE.

ZÉP karácsony estje nagy vigaszságszerző:

Tapsol örömeben a sok aprócseprő.

Egyszer ezt az estét ünnepelték épen,

Hogy anyjához így szólt a kis Feri szépen:

»Ki az a Jézuska, mondd meg anyám, kérlek,
A ki lovat, puskát küldött Ferikének?»

»Kis fiacskám, ő a gyermekek barátja,
Mindig szeretettel gondoljatok rája!»

»De nagyon szeretném: egyszer hogyha látnám,
Megköszönném neked, aranyos mamácskám!

S kezeit csókolva kérném a Jézuskát,
Hogy nekem ne küldjön se lovat, se puskát.
Megmondanám neki, hogy azon az áron
Jó meleg ruhácskát vegyen a vásáron
S küldje Erzsikének itt a szomszédunkba...
Ej ha én lehetnék egyszer a Jézuska!»

A mama szemében könyecseppek beszéltek
S Jézus ruhát küldött másnap Erzsikének.

KARÁCSONY ELŐESTÉJÉN.

MOST, most gyermek! Ki volt a jó?
 Kiviláglík még ez éjjel!
 E szavakra egy mosolygó
 Gyermek anyja mellé térdel.
 Jó anyácskám én nem félek
 — Mondja bátran, vidoran —
 Szép imámat sem feledtem,
 Halld! elmondom hangosan.

Szállj le, szállj le jó kis angyal,
 Ezüst szárnyon szállj le hozzám!
 Lángban égő bokrétádon
 Jézus ajándékit hozván.
 Hozzál rajta új ruhácskát,
 Jó valék én, nagyon jó:
 A mamámnak engedelmes
 És dicsér a tanító.

Jó anyácskám mindig mondja,
 Jó lesz hozzám az angyalka,
 Míg szivecském szüleimnek
 Csak az öröm-részt juttatja.
 Megigérem, hogy míg élek
 Én, mint eddig jó leszek,
 Ámde jó kis védenczedről,
 Ne feledkezz te se meg!

Hozz áldást a jó mamának
 A ki ápol, fösül, mosdat,
 A ki engem int a jóra,
 Tisztaságra, rendre szoktat.
 Hozz áldást még jó apának,
 A ki minket úgy szeret,
 S mivel őt mi boldogítjuk
 Ad minékünk kenyeret.

Hermin néni.

NÉGEREK KARÁCSONYA.

(Képpel a 408—409. lapokon.)

QLYAN kedves ünnep a karácsony ünnep, hogy mindenfelé örülnek neki az emberek, nemcsak nálunk és a szomszéd országokban, hanem a tengereken túl is, más világrészekben, ahol a kereszténység már szintén elterjedt. A karácsony mindenütt a gyermekek, persze a jó gyermekek ünnepe.

De nem minden országban ünneplik meg egyformán a karácsonyt s például az a szokás, hogy karácsony este zöld levelű fácskát földiszitenek, apró gyertyákkal, aranyos dióval s más effélével tele aggatnak, az nem mindenütt ismeretes. Ez a szokás Németországból terjedt el hozzánk és több más országba is, sok helyen már olyan régi időben, hogy eredetére nem is igen emlékeznek. Más országokban, mint mondom, ez nem szokás, de igen is szokás az, hogy az emberek egymásnak és kivált a jó gyermekeknek apró ajándékokat küldözgetnek.

Ime, itt egy koromfekete néger családfhoz látogatába jött egy szintén néger bácsi a feleségével és hozott a kicsinyeknek játékszeret. Mert Amerikában vannak már egészen mivelt négerék, akik épen úgy élnek, mint a fehér emberek, nem afféle vadak, mint rokonaik az afrikai sivatagokon. A karácsonyt tehát ők is megünneplik s szépen felöltözve járnak egymáshoz látogatába.

A kis néger vitéz azonban, ugy lát-szik, megijedt a játékszertől, melyet a néni nyujt feléje. Hogy is ne, mikor olyan bolondos, ugrós Paprika Jancsi! Hátha csip vagy harap? A másik kis néger is szepeg egy kicsit és anyja mögé bujva kandikál a szép játékszerre; ugy látom, ő fogja legelőször kezébe kapni s majd neki bátorodik a másik is, ha látja, hogy az a furcsa Paprika Jancsi nagyon ártatlan legény.

A harmadik testvér nem törődik a játékszerrel, inkább a bácsi magas tetejű kalapját próbálgatja, illik-e fejére? Bizony még nagy egy kicsit, de sebjaj! majd megnő a kicsi, eljár iskolába, tanul és lesz belőle doktor vagy ügyvéd és akkor majd visel magas tetejű kalapot.

Számrejtvény.

1. 2. 7. 3. Viruló hajadon, szemben az aggnéni.
12. 4. 5. Embert is ezzel mér, ki a főnem nézi.
7. 6. 11. 9. Jelzi az egyházat s az Urnak hajlékát.
5. 8. 7. 11. 12. Rekkenő melegben élvezed árnyékát.
1. 6. 9. 10. 8. 12. Költő volt. Hellásznak völgyében dalola.
1. 8. 12. 9. 8. 7. 7. Költő volt ez is, szent hegyre fölhatola.
- 1.—12. Egy kezében kardja, a másikkban lantja. Ki tudja hol fedi a néma sir hantja!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XVII. köt. 24-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Tóbiás.“

Helyesen fejtették meg: Dallos Paula, Zubriczky József és Aladár, Kaiser Hermína, Márkus Béla, Péchy Ida, Gábrriel Zsolt, Hollós Dezső, Berger Gizella, Arany Irén, Fekete Matild (sajátkezü irást kívánok! F. b.), Rétay Sándor, Kepes Erzsébet és Meisels Arthur, Prónay Albert, Hertelendy Aladár, Matkovich Erzsébet, Szentirmay Béla, Weiss Róza és Mariska, Held Elemér, Rámhárter Magdolna, Schlesinger Vilma és Irén, Cohn Gizé, Pilsák Rudolfin, Csukássy Jenő, Lingauer Mariska, Wieland Olga, Perényi Margit, Polakovits Ernő és Zsiga, Sárkány Margit és József, Vékey Anna, Bogyó Ilona, Sallay Hermína, Csávósy Melanie, Gizé és Nácsi, Brokes Mariska és Bözsi, Scheidl Lujza, Mendl Hermína, Holub Ilka, b. Gudenus Géza és Arthur, Horváth Dezső, Ruisz Teréz és Antal, Wanka Feri, Reiner Gyula, Burger Lujza, Spitz Dolfi és Zsiga, Nagy Hermína és Lajos, Rosenberger Mór, Dienes Gábor, Zákó Emma, Weisz Emil, Hegyi Vilma és Imre, Wertheim Pali, Nagy Flóricza, Teszary Ferike és Laczika, Ferenczi testvérek, Reichler Irma és Paulovics Amália, Löbl Vilma, Biró Margit, Thein Regina, Irén és Miksa, Auer

Albert, Wurdor, Wurfer Dezső, Török lánia, Spiegel József, Schönlász Ilona és Károly Hausz Regina, Lövy Ida,

A »KIS LAP« közölt rejtvények: Zákóberger Ella, Auer Albert, Béla, Wurdor, Wurfer G. Dezső, Török Spiegel Károly, Schönlász Károly, Spiegel Perl Jenő,

E számalkalmán legén viselső minden boldog t. Üdv.

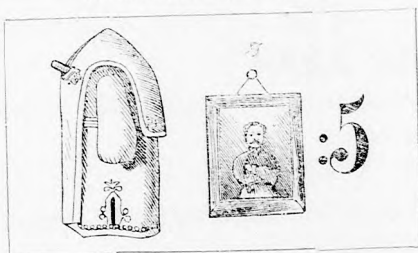
FO

Szárosult te forint kesztőjén kegyes a

Albert, Walter Vilma, Ferencz, István és Sándor, Wurfer Gyula és Lajos, Forrai Ilka, Irma és Dezső, Török Ilona, Seeman Adél, Gobra Melánia, Spiegel Kamilla, Kögl Teréz, Adolfin és József, Schölnaszt Ida és Ödön, Klotzbucher Ilona és Károly, Spitzer Zsiga, Wellis Móríc, Hausz Rezső, Perl Jenő, Ehrenwald Jakab, Lövy Ida, Turnovszky Dezső.

A »Kis Lap« XVII. köt. 23-ik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Zákó Emma, Spitz Dolli és Zsiga, Schosberger Ella és Sándor, Sárkány Margit és József, Auer Albert, Löbl Vilma, Nagy Flóricza, Németh Béla, Walter Vilma, Ferencz, István és Sándor, Wurfer Gyula és Lajos, Forrai Ilka, Irma és Dezső, Török Ilona, Seeman Adél, Gobra Melánia, Spiegel Kamilla, Kögl Teréz, Adolfin és József, Schölnaszt Ida és Ödön, Klotzbucher Ilona és Károly, Spitzer Zsiga, Vellis Móríc, Hausz Rezső, Perl Jenő, Ehrenwald Jakab.

KÉPREJTVÉNY.

Kis olvasóimhoz!

E szám az utolsó ebben az esztendőben. A számos üdvözetet, melyet az ünnepek alkalmából kaptam, a magam részéről melegen viszonzom s addig is, míg a jövő kötet első számánál ismét találkozunk, kívánok minden kis olvasómnak vidám karácsonyt, boldog új évet!

Üdvözlő hivaték

Forgó bácsi.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szalacsy Gizella. Mivel én a szegedi vízkárosultak javára a gyűjtést már befejeztem: a te forintodat átadtam a »Fővárosi Lapok« szerkesztőjének, aki ró a nyugtát is adott nekem s kegyes adományodat eljuttatja rendeltetése he-

lyére. — **Berger Gizella.** Nagyon megörülnek, ha mentől előbb arról tudósitanál engem, hogy Ilonka jobban van. — **Lázár Juli.** A czikk, mint iskolai dolgozat, csakugyan derekas munka s magam is dícsérhetem. De a »Kis Lap«-ban való megjelenésre nem alkalmas: meg aztán csak nagyritkán szeretek kis olvasóimtól közölni munkálatot, mivel nem gyermeknek való, hogy neve, habár csak egy gyermeki lapban is, mint szerzőé forduljon elő. A »Kis Lap« főcélja nem az, hogy ti irjatok bele nekem, hanem ellenkezőleg: hogy én írjak bele nektek. Meg vagyok győződve, hogy kedves szüleidnek akkor is nagy öröme szolgálsz, ha, mint tapasztalom: szorgalmas és figyelmes vagy. Hogy a »Kis Lap«, mint most úgy, tovább is az én kezem alatt maradjon, az iránt nyugodt lehetsz. A jó kívánságért fogadd köszönetemet. — **Ivankovics.** Csak így vezetéknevvel van aláírva a levél, más név ott nincs. A kérdés, mely ott Forgó bácsihoz van intézve, annyira zavaros, érthetetlen, hogy nem lelhetek rá választ. Lesz-e árvíz Szegeden, azt én hogyan tudjam? Adja Isten, hogy ne legyen! Meg hogy hány szédelgő száll a budapesti vendéglőkbe, arra szintén képtelen vagyok felelni, mert mesterségem nem a rendőrség. Ha egyáltalában megjegyzést akarnék tenni a levélre, úgy az inkább annak nyomtatott részére (ugynevezett »fej«-ére) vonatkoznék, mely hazánk legmagyarabb városát úgy nevezi hogy »Szegedin«, porcellán üzletét németül hirdeti s nem átallja kitenni, hogy a »Fünf-Lerchengasse«-ban van a műhelye. Ha a megfejtők névsorában hiányzott az Ivánkovics neve, akkor az Ivánkovics levele nem is érkezett meg hozzám. — **Fried Jenő.** A Forgó bácsi nevére vonatkozó rejtvényeket elvből nem közlöm. — **Vertheim Pali.** Értesítettem a kiadó-hivatalt, hogy törölje ki lapod czimszalagjáról azt a két betűt, mely persze hogy nem oda való: valami tévedés történetet a cím leírásánál. — **Lövy Ida.** Nincs elégé kidolgozva, tehát nem közölhetem. — **Zajzon Irma.** Csinos versecske, de már elkésett: mire kézhez kaptam. a »Kis Lap« e száma már készen volt sajtó alá. — **„Egy fiatal bácsi.“** Kissé fölösleges diadalmi ujjongás. Hogy a »Bath« tollhiba a »Garter« helyett, elégé kitűnik a magyarázatból, melyre, ha csakugyan ismerné a szalagrend történetét, nem mondhatná, hogy »tévolyit«; és ha ismerné e történetet, azt is beláthatná, hogy részletesb elmondása nem való a »Kis Lap« olvasói számára. Forgó bácsi »hitele« fölött ne aggódjék: szilárdabbul áll az, mint a »fiatal bácsi« levelének helyesírása; magyar embernek hibás ortográfiáival irni magyarul, az már csakugyan öreg hiba. — **Az itt meg nem említett földadományokat és rejtvényeket egy s más okból nem közölhetem.**

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez!

A régére járó évvel a »KIS LAP« jelen kötete is régéhez közeledik, hogy helyet adjon az újnak, a **tízennyolczadik**. Az új esztendővel immár tízedik évi folyamába lép a »KIS LAP« s az elmúlt tíz esztendőre Forgó bácsi örömmel és büszkeséggel tekint vissza, azzal a jogos büszkeséggel, melyet olyan ember érez, aki szeretettel, odaadással régzett munkájának szép sikerét látja. Mert fényes a siker, melyet a »KIS LAP« kivívott; még nem volt a magyar gyermekvilágnak lapja, mely oly hosszú fennállással és évről évre annyira növekedő elterjedéssel dicsekedhetett volna. És nem csak Forgó bácsit ismeri ma már az egész magyar gyermekvilág; hanem Forgó bácsi is, tíz évi tapasztalás után, ismeri kis hívei kívánságait s ha eddig meg tudta nyerni szeretetöket, ezentul még biztosabban számíthat erre.

A »KIS LAP« lényegében ezentul is az lesz, ami eddig volt: a magyar gyermekvilág jó barátja, oktatója, mulattatója; Forgó bácsi gondoskodni fog, hogy a »KIS LAP« ismeretterjesztő és mulattató részei mindinkább érdekesebbek legyenek, s buzgalmában, mint eddig, ezután sem fog lankadni. Az új kötetben

„A vén remete háza“

czímmel egy hosszabb elbeszélés fog megindulni, mely, azt hiszem, még az eddig közlötteknel is érdekesebb lesz; továbbá lesz ismét egy új

SZINDARAB,

mely alkalmas lesz arra, hogy a farsang alatt kis híveim eljátszák s maguknak és másoknak mulatságos estét szerezzenek vele.

Kisebb elbeszélések, mesék, ismertető cikkek, tréfás és komoly rajzok bőven lesznek a »KIS LAP« minden számában, ugyszintén rejtrények, találós mesék, melyeken a kis olvasók elméjüket gyakorolhatják.

Bucsut nem mondok, mert tudom, hogy az új esztendőben megint együtt leszünk mindnyájan. Tehát isten veletek — a viszontlátásig! **Forgó bácsi.**

Tisztelettel kérjük a »KIS LAP« t. előfizetőit, szíveskedjenek megrendeléseiket mielőbb megújítani, hogy a lap széliküldése fennakadást ne szenvedjen.

A »KIS LAP« előfizetési ára:

Nyolczoldós	1 ft. 40 kr.
Félévre	2 ft. 80 kr.
Egész évre	5 ft. 60 kr.

Az előfizetések (legközélszerűbben postai utalvány után) a »KIS LAP« kiadó-hivatalához, Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

Felölös szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Budapest, 1879. Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.